

ՌՈՒՍԱԿԱՆ ԴԱՍԱԿԱՆ ՊՈԵԶԻԱ՝ ՏԻԳՐԱՆ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆԻ ԹԱՐԳՄԱՆԹՁԱՄԲ

ՏԻԳՐԱՆ ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ

**ԱԼԵԽԵՅ
ՎԱՊՈԽՏԻՆ
1840 - 1893**

**ՄԱՐԱՅՈՂ
ՄԱՅՐԸԸ
(Ֆրանսերենից)**

«Ի՞նչ, մահացա՞վ, թե՝ ողջ է դեռ: Կամաց խոսե՞ք:
Երկար թե կարողացավ քննել կրկին...»,
Ու մեկն ասաց. «Երեխային ներս բերեցիք Եվ դուքներ նրա լուծին:»
Ու այնուեղ որ՝ բարձրում էր սիրով նոս.
Լազ ինեւով երեխան էր դեմքն իր բաղեկ...
Օ, հենց հիմա թե չքացեց աշքերը նու՝
Ուրեմն՝ վերց, ձեզ մնում է լոկ աղոթել:

Ու ամեն ինչ հենց այդ կապի
Գաղղրնիքից է նախակերպութել:

Ծովն է հետում կոծովով իր մեծ...
Ցազում՝ ծովի փրփուրն ասես
Գունաքափակած յասաման է
Սովորագուրն անոթի մեջ:

Թռող շորջերն ին գրևուն նորից
Իրենց նախկին մնչութունուր,
Այն բյուրեղյա լուս հնցունը,
Որ ինձ հեգի էր ծնված օրից:
Աքրողիքե՛, մնա՞ փրփուր,
Բան, մեղնից կրկին դարձիր,
Սիրու այն սորից դու ամափիր,
Որ կանք միավ այնքան մարուր...

**ԱՆՆԱ
ԱԽՍԱՏՈՎԱ
1889 - 1966**

Նրա մեջ այրվում է երկնառուք ինչ-որ բան.
Դրոշմած նրա շերտ աչքերի ցոլքերում...
Երբ այդոք բաշվում են ինձ անզան մորենան,
Ինչ նա է միշտ ինձ հեգի սրբազավ զրուցում:

Երբ վերջին ընկերն ին իր դեմքը թաքցրեց,
Նա եկավ զերեզման, ինձ հեգի էր վերապին,
Ու ձայնով անպոտից այնունի ինը նա եղեց,
Որ կարծեն ծաղկենեն ամենուր խոսեցին:

**ՄԱՐԻԱ
ՑԵՏԱԵՎԱ
1892 - 1941**

Ինչ-որ նախնան եղել է լայ ցոլքակահար,
Լավ ձիավար ու ճանաչված հայրին մի զող.
Շնոր դրանից է ին բնույթն այսքան բախար,
Ու վարսերն միշտ բուրում են քանուրուում:

Արյոյք նա չէ, որ ձեռուով ին անցնող սայից,
Ժողուում է ախորժաբույր նորը ծիրաններ...
Անշնչար, նա է մեղավորը մեղսուր կամքին.
Սապագաքիք բախւախմնիքն այդ
զանգուհին:

Նա մասուրը շորժերի մեջ պարուելով
Մակային է զենել դիւսորով իր դրականն:
Համ ընկեր էր, բաց եղել է ամբողջ սորով
Նվիրով մի գորովախից ինենք սիրեկան:

Լուսնկարն ու շրբուներն է նա շար սիրել,
Ուրունենք ու նաև սիրուն աղջիկներին...
Ու կարծում եմ, որ վախելով է մի թիչ եղել,
Ինչ եղնացա, վայելաւուն խելան նախնան:

Սարսանային գրոշներով չի ծառացել,
Կեսզիկերին զերեզմանունց չի միրել նա.
Ես կարծում եմ նա պառուն է միշտ էլ կրել
Ու կոչիկի ճիպու մեջ է եղել նրա:

Ինձ թվուն է նա իր կանքուն շար անզան է
Մթության մեջ կատվի նման ճարապիկ
ցավկել...

Ու որքան է ունակը պնդել՝ ինձ թվուն է.
Որ ցոլքակ նա երբենից չի նվազել:

Լուրջ իմաստից զորու էր կանքն այս նրա

համար,
Բնակեն ձյունն այն, որ եկել էր ամուսն կեսին,
Այսպիսին է եղել նախնան ցոլքակահար,
Ես էլ դարձա մի բանապետ հենց
այդպիսին...

ԱՌՈՒՆԵՐ

I
Բախտին ձեռնուց նեկած, բմբուսի՝
մի այր համաս...

Ու երբեւ չապահարիած ցոլքակահար:
Փշելու եմ իմ քնարի ուղուներին ու
Մողութանն եմ պագանինց և նասներու:

Տաղուկիկ բերոյ
Նողաներն այս մողորակի՝
Դեն են նեկում
Տարափիները
Ժանանակին...

Թերասացիած խոսի ամեն մի լուսոյուն՝
Կանքի մասին բարբաջելու թողովություն:
Չուրակների հնցուններն են՝
զիշերն անվերջ,
Թափուու էլի առուների ցուերի մեջ:

Գյուղում չեն մարել դեռ ողջ լուսերը:
Դու ինձ մի՛ նեկիր զիրկը պիտության:
Դայծան ցոլքերով զողովրիկ ասպեկտը
Նորը զարդարել են երկինքը ձմռու:

Խաղաղ ցոլուն են քնար ասդեղերը...
Օշներն է խու ձայնով աղմլամ...
Ճապ դան են եղել իմ ճամփաները...
Տեսնեւ վշտերն իմ որդե՞ն են վիպում...

Մի համեստ աղջիկ ինձ լուս ժպիուն է,
Ես է նրան եմ ժպիու պարզնում...
Անձն վարժար բան միշտ մոռագլուն է,
Երբ որ ասպեկտն են զգանքով շողուն:

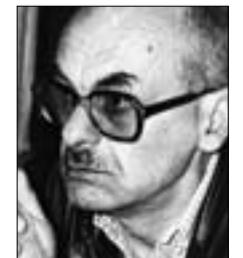
ՈՇՈՒՆ ԲՐՈՋԱԿԻ
1940 - 1996

**ԲԱՆԱՍՔԵԴԱԿԱՆ
ՎԱՆԵՐ** (1978)

ՀԱՆԵՄ բան բերում է պատվության...
Ժ'կարոյ վերանալ դառնությանը:
Բայց ոչ մի նորօրյա գրնություն՝
Ժ'զրայվում ասվածի մնկնությանը:
Անձն ինչ ինացող արդիկին՝
Դժվարաց լուց պատիկ համարել:
Ժե նայնացա, վայելաւուն խելան նախնան:

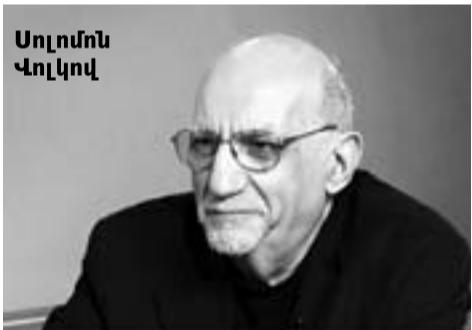
**ԲՈՒԼԱ
ՕԿՈՒԶԱԿԻ**
1924 - 1997

ՄԵԿՆՈՒՄ
Վահիմիր Սպիտակովին

համար,
Բնակեն ձյունն այն, որ եկել էր ամուսն կեսին,
Այսպիսին է եղել նախնան ցոլքակահար,
Ես էլ դարձա մի բանապետ հենց
այդպիսին...

Աշխարհահոչակ
դիրիժոր, ջութակահար
Վաղիմիր Սպիտակովի
75-րդ հորեյանական
տարեդարձի առիթով,
մինչեւ տարեկերջ,
հայերեն լեզվով լոյս
կտեսնի երաժշտագետ,
մշակութարան եւ գրող
Սոլոմոն Վոլկովի

հեղինակած «Զրոյցներ»
Սպիտակովի հետ»
գիրքը: Յայ ժողովրդի
լավագույն բարեկամին
ներկայացնող այդ
գրքի թարգմանությունը
եւ տպագրությունը
նախաձեռնողների
խնդրանքով գրքում
տեղ գտած չափածո
դրվագները ուու-
սերնից թարգմանել
է մեր հայրենակից
բանաստեղծ Տիգրան
Գրիգորյանը:
Նպատակահարմար
գտանք «Սյունյաց Երկիր»
թերթի ընթերցողներին
ներկայացնել այդ գրքի
համար Տիգրան Գրի-
գորյանի թարգմանած
ամբողջական ստեղ-
ծագործություններից մի
փունչ:

**ԱԼԵԽԵՅ
ԲՐՈՋԱԿԻ
1880 - 1921**

Անդրուտում զիշերիւա, երբ տագնապը քնի,
Ու քաղաքը թաղուի մթության մշուշում:
Ակնիքն իր անման մեղնինին կիտի,
Ու դոյլուի հեղմանակ կավինին հավատու:

Ինչու է պեկը անմեն փոքրորիկն այս կամաքի,
Երբ վարդերը բացված ինձ համար են
այրվուն,
Ու են պեկը հեղեղված արցուներն
անդեղին,
Երբ հոգուն զգիւնուն մայրանուր է շիկնուն:

Հնդունիք, անհունի վեհաշուր Տիրուիք,
Տանջանիքին արևագույն, մահաշունչ
խորդերից
Գավառը փրփրած ին վերջին այս կրտի,
Քոն անմիտ, անսազնի, անսարժան սպրուկից:

**ՕՍԻՐ
ՍԱՆՆԵԼԵՏԱԿԱ
1891 - 1938**

Երբ դեռնես նա չի ծնվել,
Նա՝ եւ բառ է, եւ մեղնելի:

Silentium

Ենձ թվուն է նա իր կանքուն շար անզան է
Մթության մեջ կատվի նման ճարապիկ
ցավկել...

Ու որքան է ունակը պնդել՝ ինձ թվուն է.
Որ ցոլքակ նա երբենից չի նվազել:

Լուրջ իմաստից զորու էր կանքն այս նրա

